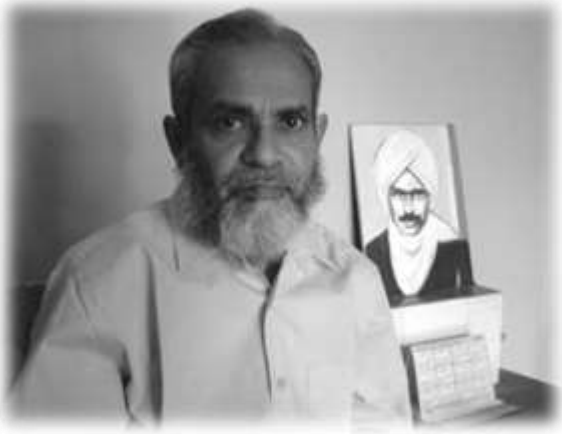
க.பொ.த உயர்தர மாணவர்களுக்கான,

“இருதுயரம் – சரங்கநாடகம்”

தமிழ்

தொகுப்பு..

ஆசிரியர்: திரு. இ. அநூஷன் [National Dip.in.Teach]

(தொடர்புகளுக்கு 077-4323124)

முருகையன் - இருதுயரங்கள்

யாழ்ப்பாண மாவட்டம், தென்மராட்சியில் கல்வயல் கிராமத்தில் தமிழாசிரியர் இராமுப்பிள்ளைக்கும் செல்லம்மாவுக்கும் மூத்த புதல்வனாகப் பிறந்தவர் முருகையன். இவருடன் கூடப் பிறந்தவர் நாடக வல்லுனரும், கவிஞருமான சிவானந்தன். முருகையன் தனது ஆரம்பக் கல்வியை கல்வயல் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலும், இடைநிலைக்கல்வியை சாவகச்சேரி இந்துக் கல்லூரியிலும், யாழ் இந்துக் கல்லூரியிலும் கற்றார். வித்துவான் க. கார்த்திகேசுவிடம் தமிழ் கற்ற முருகையன் உயர்கல்வியை இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கொழும்பு வளாகத்தில் பயின்று 1956 ஆம் ஆண்டில் விஞ்ஞானப் பட்டதாரியானார். பின்னர் 1961 ஆம் ஆண்டில் இலண்டனில் கலைமாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றார். 1985 இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுமாணிப் பட்டத்தையும் பெற்றார். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் இவரது இலக்கியப் பணியைப் பாராட்டி முனைவர் பட்டத்தை வழங்கிக் கௌரவித்தது.

சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரியில் 1956 இல் விஞ்ஞான ஆசிரியப் பணியைத் தொடங்கிய முருகையன், அரச மொழித் திணைக்களத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராகவும், பாடநூல் வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தில் முதன்மைப் பணிப்பாளராகவும், கோப்பாய் ஆசிரியப் பயிற்சிக் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகவும், முல்லைத்தீவு, வவுனியா, யாழ்ப்பாண மாவட்டங்களில் கல்விப் பணிப்பாளராகவும் பணியாற்றினார். இறுதியாக, 1986 இல் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுதுணை பதிவாளராகப் பணியாற்றி 1995 ஆம் ஆண்டில் ஓய்வு பெற்றார்.

தேசிய கலை இலக்கியப்பேரவையின் தலைவராயிருந்த இ. முருகையன் அப்பேரவையின் தொடக்க காலத்திலிருந்தே பங்கெடுத்து வந்ததுடன் தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் சஞ்சிகையான தாயகம் இதழின் ஆசிரியர் குழுவில் அங்கம் வகித்தார். இலங்கை அரசினால் எழுத்தாளர்களுக்கு வழங்கப்படும் அதிஉயர் விருதான சாகித்திய இரத்தினம் விருது 2007 ஆம் ஆண்டில் முருகையனுக்கு வழங்கப்பட்டது.

இவர் எழுதிய நூல்கள்

1) கவிதை நூல்கள் - ஒருவரம் (மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை - 1966), நெடும்பகல் (காவியம் - 1967), ஆதிபகவன் (1978), மாடு கயிறு அறுக்கும் (1990), நாங்கள் மனிதர் (1992), ஒவ்வொரு புல்லும் பூவும் பிள்ளையும் (2001)

2) பா நாடக நூல்கள் - வந்து சேர்ந்தன தரிசனம் (1965), கோபுரவாசல் (1969), வெறியாட்டு - மேற்பூச்சி (1995), சங்கடங்கள் (2000), உண்மை (மொழிபெயர்ப்பு 2002)

3) மேடை நாடகங்கள் - கடுழியம், அப்பரும் சுப்பரும்.

நாடக அறிமுகம் இந்நாடகம் ருஷ்ய எழுத்தாளரான அன்ரன் செக்கோவ் என்பவரது சிறுகதையொன்று, எமது சூழலுக்குப் பொருந்தும் வகையில் பாத்திரங்களும் பொருத்தமான கதைக்கருவும் கொண்டதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இரு துயரங்கள்

(ஈரங்க நாடகம்)

காட்சி 1

மேடைத் திரை விலக முன்னர் மண்டபத்து ஒளி மங்கத் தொடங்குகிறது. அரை மங்கலில் இசைக் குழு இந்த் நாடகத்துக்கான இசையை வாசிக்கத் தொடங்குகிறது. தொடக்கத்தில் இசை வேகமாக ஆரம்பித்து சடுதியாக சோக இசையாக மாறுகிறது. சோக இசையை மீட்டத் தொடங்கும்போது மண்டபத்து ஒளி மங்கி மறைகிறது. திரை மெல்ல விலகுகிறது. மேடையில் சற்று மங்கிய ஒளி பாய்ச்சப்பட்டுள்ளது. மேடையின் இடது அரைப் பகுதியில் கீழ்மேடை இடம் பிற்பகுதியை அண்டி சோபா செற்றிகள், பூச்சாடியோடு கூடிய நீள மேசை ஆகியன உள்ளன. நடு மேடை இடம் பின் மூலையடியில் நிறுத்தியோடு கூடிய மின் விளக்கும், அதனை அண்டி மேல் மேடை இடத்தில், புத்தகங்களோடு கூடிய இறாக்கையும், அதன் மேல் அலங்கோலமாகக் கிடக்கும் அலங்காரப் பொருட்கள் பெரிய இரண்டு மூன்று புத்தகங்களும் உள்ளன. மேல் மேடை வலத்தை அண்டி ஒரு கட்டில். அதன் மேல் தலைமாட்டில் குத்துவிளக்கோடு கூடிய சிறிய மேசையும், பின் புறத்துள்ள யன்னலை அண்டி சற்று உயரமான மேசையும், அதன்மேல் மருந்துப் போத்தல்கள் வகையறாக்களும், திறந்தபடியுள்ள ஒரு தடித்த புத்தகமும் காணப்படுகின்றன. நடிகர்கள் மேடைக்குள் பிரவேசிப்பதற்கு கீழ்மேடை இடத்தின் பக்கச் சுவரில் கதவொன்றும், நடுமேடை வலத்தின் பக்கச் சுவரில் இன்னுமொரு கதவும் உள்ளன.

இது இளைப்பாறிய டக்ற்றர் கந்தப்புவின் இருக்கை அறையும், படுக்கை அறையும் சேர்ந்த பகுதியாகும். இவற்றின் பிரிப்பைக் காட்டுவதற்கு நடு மேடை மத்தியில் நிலைக் கதவைக் குறிக்கும் ஒரு சட்டப்படல் வைக்கப்படலாம். இவ்விரு பகுதிகளும் சபையோருக்கு நன்கு தெரிகின்றன. மேல்மேடை வலத்தை அண்டிய கட்டிலிலே கந்தப்புவினது குழந்தையின் பிணம் வைத்து மூடப் பட்டுள்ளது. கந்தப்பு நரை விழுந்த கிழவர். கட்டிலருகில் முழந்தாளில் குனிந்து நின்று முனகி முனகி விம்மிக் கொண்டிருக்கிறாள் கந்தப்புவின் மனைவி. அவளும் வயது போனவள்தான். மருந்துப் போத்தல் வகையறாக்கள் உள்ள மேசையில் கைகளை ஊன்றியபடி பக்கவாட்டாக யன்னலினூடாக வெறித்துப் பார்த்தபடி நிற்கிறார் டக்ற்றர்.

நெறியாளர் மேடையில் வந்து அவரது அறிமுகத்தை முடித்துப் போகும் வரை இருவரும் சோகச் சிலையாக நிற்கிறார்கள். இசை சோக மழை பொழிகிறது. நெறியாளர் பேசத் தொடங்கியதும் இசை மெல்லத் தேய்ந்து, அவர் சென்றதும் கூடி, பின் வசனங்களுக்கு இடம் கொடுக்க தேய்ந்து மறைகிறது.

நெறியாளர் : (மேடையில் உள்ள பொருட்கள், நடிகர் எல்லாவற்றையும் கவனித்தபடி கீழ் மேடை மத்திக்கு வந்து) இரு துயரங்கள். இந்த நாடகத்தினுடைய மூலம் செக்கோவினுடைய ஒரு சிறுகதை. அந்தச் சிறு கதையிலை நாடக அம்சம் நிறைய இருக்கெண்டு தோன்றிச்சுது எனக்கு. அதுதான் நாடகமாக்கித் தரச்சொல்லிக் கேட்டன். முருகையன்தான் நாடகமாக்கித் தந்தவர். அங்கை நிக்கிறவர்தான் டக்ற்றர் கந்தப்பு. இது அவருடைய மனைவி. அவைக்கு ஒரேயொரு பிள்ளை. அந்த பிள்ளை இப்போ கொஞ்சம் முந்தித்தான் செத்துப் போச்சு. வயிற்றோட்டம் - படுவன் எண்டு தமிழிலை சொல்லுறது. வயதான காலத்திலைதான் அவவுக்கு அந்தப் பிள்ளை பிறந்தது. அவையும் அந்தப் பிள்ளையை ஆசையாயும், கவனமாய்தான் வளர்த்தவை. என்ன செய்யிறது.

அந்தக் கவலையிலைதான் அவரும் அவற்றை பெஞ்சாதியும் நிக்கினம். இந்தத் தூக்கமான செய்தியோடை தான், நாங்கள் நாடகத்தை ஆரம்பிக்கிறம். சரி உங்கிடை ரசனைக்குக் குறுக்க நான் நிக்கிறது சரியில்லை . நீங்கள் நாடகத்தைப் பாருங்கள்.

(நெறியாளர் போகிறார். கந்தப்பு தலைமயிரை ஒதுக்கிக் கொண்டே வெளிப்புறமாகப் பார்க்கிறார். பின்னர் பெருமூச்சு விடுகிறார். சட்டைப் பையைத் துழாவி இருபது முப்பது செக்கனுக்குப் பிறகு ஒரு கைலேஞ்சியை எடுக்கிறார். அதை இடது கைக்கு மாற்றிக் கொண்டு, பிறகும் காற்சட்டைப் பையில் ஏதோ தேடுகிறார். ஒரு நெருப்புப் பெட்டி அகப்படுகிறது. சிறிது நேரம் அதை வருடிக் கொண்டிருந்து விட்டு, பிணத்தின் தலைமாட்டில் உள்ள குத்து விளக்கில் ஒரு திரியை இட்டு ஏற்றுகிறார். பிறகு சில ஊதுவத்திகளையும் பற்றவைத்துப் பிணத்தருகிலே வைக்கிறார். சிறிது நேரம் குனிந்து பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார். கண்களை ஒரு தடவை மூடித் திறந்து விட்டு வெளியே வருகிறார். கதவு மணி அலறுகிறது. டக்ற்றர் சட்டைத் தெறியைக் கூடப் பூட்டாமல் வெளியே வந்து பார்க்கிறார். மனோகரன் விரைந்து நுழைகிறான்)

மனோ: டக்ற்றர் இருக்கிறாரா வீட்டிலை?

கந்த: ஓ..... நான்தான் டாக்ற்றர். என்ன வேணும்?

மனோ: ஓ... சந்தோஷம் டக்ற்றர். நல்லகாலம் நீங்கள் வீட்டிலை இருந்தது. (டக்ற்றரின் கைகளைப் பற்றியபடி) உங்களை, எனக்குத் தெரியும் டக்ற்றர். என்ரை பேர் மனோகரன். மிசிஸ் ஆறுமுகத்தின்ரை றிலேஷன். நீங்கள் ஓரிடமும் வெளியாலை போகாமல் இருந்ததே பெரிய காரியம். உடனே என்னோடை வரவேணும் டக்ற்றர். என்ரை சம்சாரத்துக்குச் சுகமில்லை. கடும் நோய். ஆபத்து. கார் கொண்டு வந்திருக்கிறன் டக்ற்றர்.

(படபடப்புடன் பதறிப்பதறிப் பேசுகிறான் மனோகரன். கந்தப்பு எதுவும் பேசவில்லை. குனிந்து கொண்டு நிற்கிறார்)

நீங்கள் வீட்டிலை இருப்பியளோ இல்லையோ எண்டு பயந்து கொண்டு தான் வந்தனான். வழி முழுவதும் இதே கவலைதான் எனக்கு. அப்பிடியே அந்தரிச்சுப் போனென் டக்ற்றர். சட்டையைப் போட்டுக் கொண்டு வாருங்கோ. உங்களுக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும்.

(டக்ற்றர் முகத்தில் எவ்வித சலனமும் காட்டும் சோகத்தோடு பெருமூச்சு விட்டபடி மேலே பார்க்கிறார்)

டக்ற்றர் நடந்தது இதுதான். பஞ்சாட்சரம் வந்தவன் என்னைக் காணிறத்துக் கெண்டு - எங்கடை வீட்டுக்கு. கொஞ்ச நேரம் பலதையும் பத்தையும் பேசிக்கொண்டு நாங்கள் இருந்தம். பிறகு தேத்தண்ணி குடிச்சம். பஞ்சாட்சரத்துக்கு வயலின் வாசிக்கிறது கேக்க நல்ல விருப்பம். அவன் வயலின் வாசிக்கச் சொல்லி பாமாவைக் கேட்டான். பாமா என்ரை சம்சாரம் டக்ற்றர். அவள் உடனை வயலினை எடுத்து வாசிச்சாள். திடீரெண்டு அவள் கையை நெஞ்சிலே வைச்சபடியே அலறினாள். அப்படியே பொத்தெண்டு விழுந்து போனாள். அவளைத் தூக்கி கட்டிலடிக்குக் கொண்டு போய் ஆறுதலாய்ப் படுக்க வைச்சம். நெத்தியிலை பாம் பூசி, முகமெங்கும் தண்ணி தெளிச்சுப் பாத்தம். ஆள் அசையவே இல்லை. மரக்கட்டை மாதிரிக் கிடக்குறாள். இது அநூ றிசிம் எண்டு தான் நான்

நினைக்கிறென். அவவின்ரை தகப்பனார் கூட அநூறிசத்தாலைதான் செத்தவர். அதை நினைக்கத்தான் பயமாய் இருக்கு.

(டக்ற்றர் எதையுமே வாங்கிக் கொள்ளாதவர் போல் மவுனமாய் இருக்கிறார்)

நீங்கள் உடனே வெளிக்கிடுங்கோ டக்ற்றர். சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டு வாருங்கோ.

(கந்தப்புவின் கைகளை இரு கைகளாலும் பற்றியபடியே அழைக்கிறான் மனோகரன். கைகளை விடுவித்து பின்வாங்கிய படியே ஒரு அசுமாத்தமும் இன்றிப் பேசுகின்றார்)

கந்த : மன்னிக்க வேணும். ஐஞ்சு நிமிஷத்துக்கு முந்தித்தான் என்ரை பிள்ளை மோசம் போயிட்டுது.

மனோ : ச்..ச்..ச்..(சிறிது நேரம் பொறுத்து) ஆ கடவுளே! எப்படிப்பட்ட அசந்தர்ப்பமான வேளையிலை நான் வந்திட்டன். என்ன அதிட்டக் குறைவான நாள்... ஆனால் என்ன பொருத்தம். இரண்டு சம்பவங்களும் ஒரே நாளிலை... ஆர்தான் நினைச்சிருப்பினம் இப்பிடி நடக்கும் எண்டு. ச்...ச்...ச்...

(யோசனையில் ஆழ்ந்தபடி போவதா விடுவதா என்று தயங்குகிறான் மனோகரன். டக்ற்றரின் கையை உரிமையுடன் நெருக்கமாகப் பற்றியபடி)

மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ டக்ற்றர். தயவு செய்து கேளுங்கோ நான் சொல்லிறதை. உங்கிடை நிலைமை எனக்கு விளங்குது. இந்த வேளையிலை உங்களை வரச்சொல்லிக் கேட்கிறது எவ்வளவு வெட்கக் கேடான காரியம். கடவுளுக்குத்தான் தெரியும் நான் படுற பாடு. ஆனால் என்ன செய்யிறது. வேறை வழியில்லை டக்ற்றர். நீங்களே யோசிச்சு பாருங்க கோ... நான் வேறை ஆரிட்டைப் போறது? உங்களை விட வேறை டக்ற்றரே இல்லை இந்த ஊரிலே. வேறை ஊருக்குப் போய்த் தேடிப்பிடிச்சு வாறதுக்கிடையிலை... இது மிச்சம் ஆபத்தான வியாதி. அநூ றிசிம் டக்ற்றர். பாமாவின்ரை தகப்பனும் அநூ றிசித்தாலை தான் செத்தவர். கனகாலம் வருத்தமாயும் கிடக்கேல்லை. திடீரெண்டு ஒரு நாள்.... டாக்ற்றர், நீங்க எனக்கு இப்ப கடவுள் போலை. தயவு செய்து மறுக்காமல் வாருங்கோ. டக்ற்றர் நான் எனக்காய்க் கேட்கேல்லை. வேற ஒரு உயிருக்காகக் கேட்கிறேன். தயவு செய்து..... Please

(சிறிது நேரம் மௌனம். கந்தப்பு திரும்புகிறார். மனோகரனுக்குப் பின்காட்டிய படி சில கணங்கள் நிற்கிறார். பின்னர் யந்திரம் போல உள்ளறைக்குப் போகிறார். அங்குள்ள குத்து விளக்கைத் தூண்டி விட்ட பிறகு, எண்ணெய்ப் போத்தலை எடுத்து எண்ணெய் விடுகிறார். கையை ஒரு துவாயாலை துடைத்த பிறகு, பிணத்தருகிலேநின்று ஒரு வெற்றுப் பார்வையைப் படியவிடுகிறார். தமது மூக்கினை விரல்களால் அர்த்தமின்றிப் பிடித்து விட்ட பிறகு, நாடியைத் தடவுகிறார். மேசையிலே விரித்தபடி இருந்த மொத்தமான ஒரு புத்தகத்தை எடுத்து நடுப் பக்கத்தைப் பார்க்கிறார். பின்னர் அப்புத்தகத்தை விறுவிறுவென்று முன்னும் பின்னும் புரட்டுகிறார். நெற்றியின் முகட்டை விறுவிறுவென்று உரசி விட்டுக் கொண்ட கந்தப்பு வெளிக் கூடத்துக்கு வருகிறார்)

மனோ : (ஆறுதலாய்ப் பெருமூச்சு விட்டபடி) அப்பாடா... வாருங்கோ டாக்ற்றர்.

(மனோகரன் கண்ட பிறகுதான், அப்படி ஒருவன் தன் வீட்டில் வந்து நிற்கிறான்: தன் மனைவியின் நோய்க்கு வைத்தியம் பார்க்கும் பொருட்டுத் தன் வீட்டுக்கு வருமாறு தன்னை அழைத்தான் என்ற நினைவு டக்ற்றருக்கு உண்டாகிறது).

கந்த : ஓ.... நான்..... நான் அப்பவே சொன்னேனே, வர ஏலாதெண்டு. தயவுசெய்து என்னைக் கரைச்சல் செய்யாதையும்.

மனோ : இல்லை டக்ற்றர் உங்களுடைய நிலைமை நல்லாய் விளங்குது. நான் என்ன கல்லுச் சிலையா, அல்லது மரக் குத்தியா... நல்லாய்த் தெரியும் நீங்கள் எப்பிடிப்பட்ட மனநிலையிலே இருக்கிறியள் எண்டு. நானும் மனிசன் தான். ஒரே பிள்ளையை, அதுவும் இந்த வயசிலை பறிகுடுக்கிறதெண்டால், அது எவ்வளவு ஏமாற்றமாய் இருக்கும்... எவ்வளவு துக்கமாய், கவலையாய் இருக்கும்.... அதெல்லாம் எனக்குப் பூரணமாய் விளங்கும். ஆனால் நான் கேட்கிறது எனக்காக இல்லை டக்ற்றர். வேறை ஒரு உயிர் சீவத் தறுவாயில், இருக்குது. சாகக் கிடக்கிறவள் என்ரை சம்சாரம். அந்தக் கிறீச்செண்ட குரலைக் கேட்டிருந்தியளெண்டால், அந்த முகத்தைப் பாத்தி ருந்தியளெண்டால் விளங்கும். கடவுளே கடவுளே.... சத்தியமாய் நான் நினைச்சன் நீங்கள் உடுப்புப் போடத்தான் உள்ளை போட்டீங்கள் எண்டு, டக்ற்றர் பிளீஸ் வாருங்கோ. நேரம் பொன்னானது. மன்றாடிக் கேட்கிறேன். நீங்கள் வரத்தான் வேணும்...பிளீஸ்....

கந்த : (தெளிவாகவும், திடமாகவும்) மன்னிச்சுக் கொள்ளும். நான் இப்ப உம்மோடை வர ஏலாது.

(இவ்வாறு சொன்ன டக்ற்றர் உள்ளே செல்லத் திரும்புகிறார். தொடர்ந்து சென்ற மனோகரன் கந்தப்பு வின் கையைப் பிடித்துக் கொள்கிறான்)

மனோ : டக்ற்றர் நீங்கள் படுகிற சங்கடம் எனக்குத் தெரியும். அது எவ்வளவு கடுமையானது என்டதும் எனக்கு விளங்கும். ஆனால் நான் வரச் சொல்லிறது ஒரு பல் கொதிப்புக்குப் பரிகாரம் செய்யிறதுக்கு இல்லை டக்ற்றர். தடிமன் காய்ச்சலுக்கு மருந்தெழுதிக் குடுக்கிறதுக்காக இல்லை உங்களை நான் வரச் சொல்லி மண்டாடிறது. ஒரு உயிரைக் காப்பாற்றுறதுக்கு ஒரு மனிச சீவனைக் காக்கிறதுக்காக..... (மன்றாட்டமாக) டக்ற்றர் மனிச சீவன் தனிப்பட்ட துயரங்களை விட மேலானது. விலை மதிப்பில்லாதது. மனிசத் தன்மையின்ரை பேராலை கேட்கிறேன் டக்ற்றர். உங்கிடை மனத் தைரியத்தையும், தியாக சிந்தையையும் காட்டுங்கோ.... தயவுசெய்து

கந்த : மனிதத் தன்மை (விரக்திச் சிரிப்பு). அது இரண்டு பக்கமும் கூருள்ள ஆயுதம். அதே மனிசத் தன்மையின்ரை பேராலை உம்மை நானும் கேட்டுக் கொள்ளலாம். என்னை இப்ப தனிமையிலை விட்டிடும் எண்டு. என்ன கரைச்சலப்பா இது. காலே தள்ளாடுது. விழாமல் நிக்கிறதுக்கே நான் திண்டாடிறன். நீர் என்னோடை வந்து மனிசத் தன்மையைப் பற்றிப் பேசுறீர். இப்ப நான் ஒரு இடத்துக்கும் வர முடியாது. என்ன தந்தாலும் நான் வர மாட்டேன். இஞ்சை மனிசிக்குத் துணையாக விட்டிட்டு வாறதுக்கும் ஒருவரும் இல்லை. இந்த நிலையிலை... இந்த வேளையிலை... நான் வீட்டை விட்டிட்டு வர ஏலாது..... முடியாது.

மனோ : டக்ற்றர்.....

கந்த : (பதற்றத்துடன்) தயவுசெய்து என்னை இனித் தெண்டிக்க வேண்டாம். மன்னிச்சுக் கொள்ளும். வைத்திய தர்ம விதி பதின் மூண்டாம் புத்தகத்தின் முதலாம் பிரமாணப்படி, என்ரை கழுத்தைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போறதுக்கு உமக்கு உரிமை இருக்குது. வைத்திய தர்மத்தின் படி உம்மிடை வேண்டுகோளை மறுக்கிறதுக்கு எனக்கு உரிமை இல்லை. விருப்பமெண்டால் என்னை நீர் அப்பிடி இழுத்துக் கொண்டு போம். ஆனால் எந்த வேலையையும் செய்யக்கூடிய நிலைமையிலை இப்ப நான் இல்லை. பேசவே இயக்கமில்லை எனக்கு. என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளும் மிஸ்ரர் மனோகரன்.

மனோ : இல்லை டக்ற்றர். நீங்கள் அந்தத் தொனியில் பேசக்கூடாது நீங்களாய் மனமிரங்கி வாறதெண்டால வாருங்கோ. வைத்திய தருமத்தைப் பற்றியும், பதின்மூண்டாம் புத்தகத்தைப் பற்றியும் எனக்கென்ன கவலை? உங்களைக் கட்டாயப்படுத்துறதுக்கு எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கு? அப்பிடி நான் கனவிலையும் நினைக்க மாட்டன். இப்ப என்ரை சம்சாரத்தை நீங்கள் தான் காப்பாற்ற வேணும். நீங்கள் தான் தெய்வம். நீங்கள் தான் கடவுள். மனமிரங்கி, மனமிசைஞ்சு வாறதெண்டால் வாருங்கோ. இல்லையெண்டால் நான் என்ன செய்ய முடியும். என்ரை தலைவிதி எண்டிட்டுப் போகவேண்டியது தான்..... போறதா? நான் எங்கை போறது? டக்ற்றர். எனக்கு உங்களைத் தவிர வேறை கதியே இல்லை. உங்கிடை மகன் உங்களை விட்டிட்டு இப்பத்தான் பிரிஞ்சிட்டான் எண்டு சொன்னியள். அப்படியென்றால் என்ரை அந்தரம் இப்ப உங்களைத் தவிர வேறை யாருக்குத் தான் விளங்கும். என்னடா அலம்பிக் கொண்டு நிக்கிறான், மடையன் எண்டு நினையாதையுங்கோ. என்ன பேசிற தெண்டு யோசிக்கிற மனநிலையே எனக்கு இல்லை. தயவு செய்து குறை நினைக்க வேண்டாம். உடனே வாருங்கோ. வைத்தியர் தானே கண்கண்ட தெய்வம். நீங்கள் வாருங்கோ டக்ற்றர் அநூ றிசிம் எண்டால்.. ஐயோ கடவுளே! டக்ற்றர் கன நேரம் நான் மினக்கெடுத்த மாட்டன். ஒரு அரை மணித்தியாலம்.

கந்த : கன தூரம் போக வேணுமா?

மனோ : இல்லை ஒரு நாலு நாலரைக் கட்டை தான் இருக்கும். கார் கொண்டு வந்திருக்கிறன். அரை மணித்தியாலம் எடுக்காது போய்த் திரும்பி வர. மறுக்காமல் வாருங்கோ.

கந்த : (சிறிது நேரம் பெருமூச்சு விட்டபடி) ம்...

(கந்தப்பு உள்ளே சென்று மனைவியையும் குழந்தையையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி சிறிது நேரம் நிற்கிறார். மனோகரன் நிலையின்றித் தவிப்பவனாய் நிற்கிறான். சிறிது நேரத்தின் பின் கோட்டை மாற்றிக் கொண்டு கைப்பெட்டி சகிதம் வருகிறார் கந்தப்பு. மனோகரன் அவரிடமிருந்து பெட்டியை வாங்கிக் கொண்டு முன்னே அவரை அழைத்துச் செல்கிறான். நடந்து வெளியேறப் போன கந்தப்பு, ஒரு கணம் நின்று உள்ளறைப் பக்கம் பார்க்கிறார். மனோகரன் அவர் கையைப் பிடிக்கவே மெல்லத் திரும்பிப் போகிறார். சோக கீதம் மெல்ல இசைத்துக் கூடுகிறது. ஒளி மெல்ல மெல்ல மங்க, திரை மெதுவாக மூடுகிறது)

காட்சி 2

மனோகரன் வரவேற்பறையில் நடைபெறுகிறது. மனோகரனின் வீடு வசதி உள்ள ஒருவரின் வீடாகக் காட்சி அளிக்கிறது. மேடையின் இட அறையின் பிற் பகுதியில் மேல் வீட்டிற்கு செல்வதற்கான படிக்கட்டு தென்படுகிறது. நாடு மேடை இடத்தின் பிற் பகுதியிலும் படிக்கட்டுக்கு முன்பாகவும் ஒரு "ஷோ கேஸ்" உள்ளது. "ஷோ கேஸ்" இற்கு மேல் தொலைக்காட்சி, டெக் போன்ற வகையறாக்கள் உள்ளன. இடப் பக்கச் சுவரின் நடுப் பகுதியை அண்டி ஒரு புத்தக இறாக்கை உள்ளது. மேடையின் வல அறையின் நடுப்பகுதியில் சோபா செற்றிகள் போடப்பட்டுள்ளன. நீளம் மேசை மீது "ஆஷ் ட்ரே", சில கவர்ச்சிப் பத்திரிகைகள் உள்ளன. இவற்றோடு நிறுத்தியில் பொருத்திய படி பெண்ணின் படமும் வைக்கப்பட்டுள்ளது. நடு மேடை வலத்தின் கீழ் வல மூலையில்

நிறுத்தியோடு கூடிய ஒரு மின் விளக்கும் உண்டு. நீளமான செற்றியில் ஓர் தலையணையும் குழம்பிய கோலத்தில் கிடக்கும் ஓர் படுக்கை விரிப்பும் காணப்படுகின்றன.

முந்திய காட்சியை விட இந்தக் காட்சியில் அதிகம் வெளிச்சம் உண்டு. இப்போதுதான் பாத்திரங்களை இரசிகர் பூரணமாய்ப் பார்க்கிறார்கள். டக்ற்ரரின் பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு கதவைத் திறந்தபடி மனோகரன் உள்ளே நுழைகிறான். கந்தப்பு பின்னால் வருகிறார். அறையைச் சுற்று முற்றும் நோட்டமிட்டு நின்று....

மனோ : ஏதாவது அவக்கேடாய் நடந்துவிட்டால்... கடவுளே!

(திடீரென்று டக்ற்றர் நிற்கும் பக்கமாக முகத்தைத் திருப்புகிறான். அவர் இன்னும் இருப்புக் கொள்ளாமல் அவன் இருக்கும் திசையை நோக்கியபடி, ஆனால் சிந்தனை வேறெங்கோ அலைய வெறுப்புடன் நிற்கிறார். அவரை உரியபடி உபசரிக்க வேண்டும் என்ற விழிப்பு வர...)

இருங்கோ டக்ற்றர் இருங்கோ. அவை மேலைதான் இருக்க வேணும், நீங்கள் வந்திருக்கிறியள் எண்டு சொல்லிப் போட்டு வாறன்.

(டக்ற்றர் ஏதோ முணு முணுப்பது போல வாய் அசைக்கிறார். ஆனால் குரல் வெளிப்படவில்லை)

உண்மையில் டக்ற்றர் உங்கிடை பெருந்தன்மையை நினைக்க நினைக்க... அதைப்பற்றி என்ன சொல்லுற தெண்டே எனக்குத் தெரியேல்லை. சத்தியமாய்ச் சொல்லுறேன் டாக்ற்றர்... சரி, சரி..... நீங்கள் இருந்து கொள்ளுங்கோ. நான் அவைக்குச் சொல்லிப் போட்டு வாறென்.

(கட கடவென்று மாடிப் படியேறிப் போகிறான் மனோகரன். டக்ற்றர் இரண்டொரு தடவை தலை மயிரை கோதி விடுகிறார். மருந்துக்கறை படிந்த தன் கைகளை ஒருக்கால் மணந்து பார்த்து விட்டு, பின்னர் அவற்றை உற்று நோக்குகிறார். ஒரே அமைதி சூழ்ந்திருக்கிறது. பின்னர் மேல் மாடியில் "ஆ!" என்ற அலறல் கேட்கிறது. ஓர் அலுமாரியின் கண்ணாடி சடாரென அடித்துச் சுக்கல் சுக்கலாக நொருங்கிய சத்தம் கேட்கிறது. பின்னர் சிறிது நேர அமைதி. டக்ற்றர் மனோகரன் மாடிக்குச் சென்ற படிக்கட்டு பக்கமாக நோக்குகிறார். மேற்படிக்கட்டில் மனோகரன் நிற்கிறான். அவன் தோற்றம் முற்றாக மாறிவிட்டது. படு பயங்கரமான எதுவோ நடந்துவிட்டது போன்ற பாவம் அவன் முகத்தில் தெரிகிறது. வருத்தமும், ஆத்திரமும் ஏமாற்றமும் மாறி மாறித் தோன்றுகின்றன. படிக்கட்டில் இறங்கிக் கைகளை பிசைந்தபடியே நாடு மேடைக்கு வருகிறான். பற்களை நற நறவென்று நெரித்துக்கொண்டு.....)

மனோ : அவள் என்னை ஏமாத்திப் போட்டாள். ஏமாத்துக்காரி. விட்டிட்டு ஓடித் துலைஞ்சு போனாள். வருத்தமெண்டு சொல்லி என்னை டக்ற்றரிட்டை அனுப்பினது என்னத்துக்கு கெண்டு எனக்கு விளங்கேல்லை. இப்ப விளங்குது எல்லாம். பஞ்சாட்சரத்தோடை ஓடிப் போவதற்கு தான் என்னை அனுப்பினாள் டக்ற்றரிட்டை.

(டக்ற்றருக்குக் கிட்டப்போய்)

என்னைக் கைவிட்டிட்டாள். ஓடிப்போட்டாள். ஏமாத்திப் போட்டாள். ஏன் எடி உனக்கு இந்தப் பொய்? ஏன் இந்தப் பசப்பும் பாசாங்கும்? ஏனிந்த சூதும், சதியும் கைகேகித்தனமும்? என்ன தீமையப்பா நான் உனக்குச் செய்திருப்பன். ஒரு துரோகம் நினைச்சிருப்பேனா?

ஏன்ப்பா நீ, இந்த மாதிரி நீ செய்தாய்? (டக்ற்றரிடம்) அவள் ஓடிப் போயிட்டாள் டக்ற்றர். என்னை விட்டிட்டு ஓடியிட்டாள் டக்ற்றர்.

(கண்ணீர் முட்டுகிறது. மனோகரனுக்கு ஆத்திரமும் துயரமும் போட்டி போடுகின்றன)

கந்த : ஆ..... ஆ..... வருத்தக்காரி எங்கே

மனோ : வருத்தக்காரி... வருத்தக்காரி. அவள் வருத்தக்காரி இல்லை. எங்கேயோ கிடந்த மூதேசி. என்ன கேவலம். என்ன எளியதனம். கொடும்பாவி. இதைப்போல ஒரு சூழ்ச்சி செய்யிற புத்தி பேய் பிசாசுக்குக் கூட வராது என்னை உங்களிற்றை அனுப்பினவள்..... வருத்த மெண்டு சொல்லி. உண்மையான நோக்கம், அந்த நாய் பயல் பஞ்சாட்சரத்தோடை, அவளின்ரை கள்ளப் புரியனோடை ஓடுறதுக்கு. ஐயோ கடவுளே, இதிலும் பாக்க நான் செத்திருக்கலாம். இந்த அதிர்ச்சியிலையிருந்து எனக்கு மீட்சி இல்லை. ஒரு காலும் இல்லை.

கந்த : மன்னிக்க வேணும் மிஸ்ரர் மனோகரன். இதெல்லாம் என்ன? என்ரை பிள்ளை செத்துப் போச்சு. என்ரை மனிசி வீட்டிலை துக்கமும் துன்பமுமாய் அழுதபடியே இருக்கு. எனக்கு.... எனக்கு.... நிக்கவே முடியாதபடி களைப்பாயும் சோர்வாயும் இருக்கு. மூண்டு நாளாய், இரவு பகலாய் எனக்கு நித்திரை இல்லை. இப்படியெல்லாம் இருக்க நீர்.... நீர்.... நீர் என்ன செய்யிறீர்? வேடிக்கை காட்டிறீர். ஏதோ ஒரு படுமோசமான உம்மிடை கோமாளிக் கூத்துக்குப் பக்க வாத்தியம் வாசிக்கச் சொல்லி என்னைக் கேக்குறீர், இல்லை.. இல்லை. பக்கவாத்தியம் வாசிக்கிறது என்றாற் கூடப் பரவாயில்லை. உம்மிடை கூத்து மேடைக்குப் பந்தல் காலாய் நிண்டு சுமக்கச் சொல்லிறீர். எனக்கு... எனக்கு ஒண்டுமே விளங்கவில்லை.

(மனோகரன் கையில் வைத்திருந்த கடிதம் போன்ற ஒரு கடதாசியை வெறுப்புடன் கீழே வீசி எறிந்து, ஏதோ ஓர் அருவருப்பான பூச்சியை மிதிப்பது போல உழக்குகிறான்)

மனோ : எல்லாம் கண்ணுக்கு முன்னையே நடக்குது. நான் தான் ஒண்டையும் கவனிக்கேல்லை. எனக்குத்தான் ஒண்டும் விளங்கேல்ல. அவன் ஒவ்வொரு நாளும் ஏன் வந்து போனான் எண்டதைக் கூடி நான் கவனிக்கேல்லை. இண்டைக்கு ஏன் இந்தப் பஞ்சாட்சரம் கார் பிடிச்சுக் கொண்டு வந்தவன்? அதைக் கூட நான் யோசிச்சுப் பாக்கேல்லை. ஏன் கார்? நான் ஒரு குருட்டு மடையன். கண்ணிருந்தும் பாக்கத் தெரியாதவன். சீ... நான் ஒரு முட்டாள்.

கந்த : எனக்கு... எனக்கு... ஒன்றுமே விளங்கேல்ல. இதுக்கெல்லாம் என்ன கருத்து? செருப்பாலை அடிச்சது போலை... காறித் துப்பினது போலை இருக்கு உம்மிடை வேலை. மனிசன்ரை துக்கத்தைப் பகிடி பண்ணிறது போல... துயரத்தை நையாண்டி பண்ணிறது போலை இருக்கு. ஒரு மனிசன் செய்யமாட்டான் இப்பிடியான காரியத்தை. இப்பிடி ஒரு விசர்த்தனமான வேலையை நான் இதுவரையிலை கேள்வி பட்டதே கிடையாது.

(தனக்கு அவமானம் நேர்ந்து விட்டது என்னும் உணர்வு சிறிது சிறிதாக டக்ற்றரின் நெஞ்சிலே விடிந்து கொண்டு வர, சொல்வ தென்ன, செய்வதென்ன என்று அறியாதவராக மனம் புழுங்குகிறார்)

மனோ : அப்ப உனக்கு என்னிலை அன்பு இல்லை. வேறை ஆளிலை தான் உனக்கு விருப்பம் சரியப்பா, ஆனால் ஏன் இந்த ஏமாத்து? கீழ்த் தரமான துரோகம் ஏன்? எளிய தனமான தந்திரத்தாலை என்னப்பா நன்மை உனக்கு? என்ன லாபம்? ஏனப்பா இந்த வேலையை நீ செய்தாய்? நான் உனக்கு என்ன கெடுதி செய்தன்?

(டக்ற்றரை நோக்கி)

டக்ற்றர், என்ரை துர்ப்பாக்கியத்தை நீங்களே நேரிலை கண்டிருக்கிறியள். நீங்கள் விரும்பாமலே சந்தர்ப்ப வசத்தாலை இங்கை வந்து சேர்ந்திருக்கிறியள். உண்மை முழுவதையும் உங்களுக்கு நான் சொல்லுறன்... கேளுங்கோ டக்ற்றர் இந்த அநியாயத்தை. சத்தியம் பண்ணிச் சொல்லுறன்... நான் ஒரு சொல்லுக் கூட பொய் பேசயில்லை. எல்லாம் வெளியாய்ச் சொல்லிறன் உங்களுக்கு. அந்த மனிசியை என்ரை உயிர் போல விரும்பினன். இல்லை உயிர் போலை எண்டு சொன்னாலும் போதாது. உயிரை விட மேலாக விரும்பினென். ஆதரவு காட்டினென். அவளைக் கும்பிடக் கூடத் தயாராய் இருந்தேன். அவளுக்காய் எல்லாத்தையும் பலியிட்டன் - தியாகம் செய்தன். என்ரை சொந்தக்காரர் எல்லாரோடையும் சண்டை பிடிச்சன் டக்ற்றர் எத்தினை பிழையளெல்லாம் செய்திருப்பாள்? அதை எல்லாத்தையும் மன்னிச்சன். என்ரை சொந்த அம்மாவோ அக்காவோ அந்தத் தவறுகளைச் செய்திருந்தால் நான் பொறுத்திருக்கமாட்டன். ஏன்? அவளை நான் கடுகடுப்பான முகத்தோடை கூடப் பாத்ததில்லை. ஒரு விதமான குறையும் நான் வைக்கேல்லை. அப்படி எல்லாம் இருக்க, ஏன் இந்தப் பொய் இவளுக்கு? இந்தக் கபடமும், தந்திரமும், குள்ள புத்தியும் ஏன்? உன்ரை அன்பு வேணும் எண்டு நான் பிடிவாதம் பிடிக்கேல்லை. பின்னை ஏன் இந்த எளியதனம்? என்னிலை உனக்கு அன்பில்லை எண்டால்.... சரி! உன்னை நான் விரும்பேல்லை இன்னாரோடை தான் நான் ஓடப் போறன் எண்டு சொல்லியிருக்கலாமே? வெளிவெளியாய்க் கதைச்சிருக்கலாமே? இதைப் பற்றி யெல்லாம் என்ரை கொள்கை என்ன எண்டு உனக்கு நல்லாய்த் தெரியும். பிறகேன் அப்ப இந்த மூடு மந்திரம்.

(நீ மேசையில் இருந்த பாமாவின் படத்தை எடுத்து முன்னால பிடித்துக்கொண்டு)

மனோ : பாருங்கோ டக்ற்றர் இப்பிடிச் சாந்தமான ஒருத்தி இப்பிடியான கேவலமான ஒரு காரியத்தைச் செய்திருக்க முடியுமா? நீங்களே சொல்லுங்கோ டக்ற்றர். பாருங்க இந்தப் படத்தை.

(டகற்றரின் முகத்துக்கு நேரே படத்தை நீட்டுகிறான். டக்ற்றரின் ஆத்திரம் அதிகரிக்கிறது. மிருக வெறி ஒன்று பளீரிடுகின்றது அவர் விழிகளில். ஒவ்வொரு சொல்லாக அழுத்தி அழுத்தி அவர் பேசுகிறார்)

கந்த : ஏன் காணும் இதையெல்லாம் எனக்குச் சொல்லறீர்? இதைப் பற்றியெல்லாம் எனக்கு அக்கறையும் இல்லை.., கவலையும் இல்லை. எனக்குத் தேவையில்லைக் காணும் உம்மிடை சில்லறை இரகசியங்கள். கொண்டு போய்க் குப்பையிலை போடும் உம்மிடை ஒப்பாரியளை. உந்த அழுக்குக் கஞ்சலையெல்லாம் எனக்கு முன்னாலை அவிட்டுக் கொட்ட வேண்டாம். எனக்கு நீர் செய்த அவமானமும் இழிவும் போதாதெண்டு நினைக்கிறீர் போலை இருக்கு. நான் என்ன உம்மிடை வேலைக்காரன் எண்டு நினைச்சீரா, உம்மிடை குளரலையும் கூச்சலையும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது உம்மிடை அவமானங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறதுக்கு? என்ன காணும் இதெல்லாம்?

(மனோகரன் கந்தப்புவிடமிருந்து சிறிதே பின்வாங்கி, ஆச்சரியத் தோடு அவரைப் பார்க்கிறான்)

ஏன் காணும் என்னை இங்கை கூட்டி வந்த நீர் இப்ப? நீர் கலியாணம் பண்ணினீர், வேலை இல்லாமல். நீர் உம்மிடை உணர்ச்சி மயமான நாடகத்தை ஆடலாம் அல்லது கோமாளிக் கூத்து ஆடியாலும் சரிதான். உமக்கு வேறை வேலை இல்லை எண்டால் அதுகளைச் செய்து கொண்டு இரும். ஆனால் என்னை ஏன் காணும் இதுக்கை இழுக்கிறீர்? எனக்கும் உதுகளுக்கும் என்ன

அலுவல்? உம்மிடை காதல் கதைகளுக்கையும், சல்லாபங்களுக்கையும் என்னை ஏன் கொண்டு வந்து மினைக்கெடுத்துறீர்? என்னை என் பாட்டிலை விட்டிடும். ஆரேன் உம் தரவழி உல்லாசிகளோடை போய் உம்மிடை மனிசத் தன்மை, தியாக சிந்தனை, பண்பு, பணியாரம் - இதுவளைப் பற்றிப் பேசும், பிரசங்கம் பண்ணும் அல்லது புறுபுறுத்துக் கொண்டு புசத்தும், வேணுமெண்டால் உம்மிடை வீணையை எடுத்து, கருணா ரசம் ததும்ப ஒரு கீர்த்தனையைப் பிடுங்கி எறியும். நீர் காம்போதி வாசிச்சால் என்ன முகாரியிலை அழுது வடிச்சால் என்ன? எனக்கென்ன காணும் அதைப்பற்றி? மனிசர் மக்களோடை உம்மிடை சேட்டையை வைச்சக் கொள்ளாதையும், மற்றவைக்கு மரியாதை குடுக்கிறது எப்பிடி எண்டு உமக்குத் தெரியாட்டால், அவைக்குக்கிட்டப் போகாதையம். அவ்வளவு தான் நான் சொல்லக் கூடியது.

மனோ : மன்னிக்க வேணும் இதுக்கெல்லாம் என்ன கருத்து?

கந்த : கருத்தா கேட்கிறீர் மிஸ்ரர் மனோகரன்? மனிதரை விளையாட்டுச் சாமான் விலை மதிக்கிறது சரியில்லை எண்டு தான் இதுக்குக் கருத்து. நான் ஒரு டக்ற்றர். அத்தர் வாசனையும், பரைத்தைமை மணமும் இல்லாதவையும், டக்ற்றர்மாரும், மற்றத் தொழில்காறர் எல்லாரும் உம்மிடை வீட்டு விளக்குமாறுகள் - துடைப்புக் கட்டையள் எண்டா நினைச்சீர்? விருப்பமெண்டால் நீர் அந்த வேலையைச் செய்யும். ஆனால் துன்பப்படுகிற ஒரு மனிதனைப் பிடித்து கூத்து மேடைக்குக் கல்லாய் வைச்சுப் பாக்கிறதுக்கு உமக்கு உரிமை இல்லை.

மனோ : என்ன துணிச்சலோடை நீர் எனக்கு உதைச் சொல்லுறீர்.

கந்த : என்ரை துன்ப நிலைமைகளைத் தெரிஞ்ச பிறகும், என்னை இஞ்சை கொண்டு வந்து, உம்மிடை அலம்பல்களைக் கேட்க வைக்கிறதுக்கு உமக்குத்தான் எவ்வளவு துணிச்சல். மற்றவன்ரை மனக் கவலையை நையாண்டி செய்யிற துக்கு, என்ன உரிமை காணும் இருக்கு, உமக்கு?

மனோ : உமக்கென்ன விசரா? என்ன கருணையில்லாத கல்லுத்தான் நீர். நானோ கவலையில் மூழ்கி இருக்கிறன்.... நீர்

கந்த : கவலை. (உரத்து) கவலை. அந்தச் சொல்லை உச்சரியாதையும். உமக்கும் அதுக்கும் வெகுதூரம். கடைச் செலவுக்குக் காசு போதாதவனும் கவலைப்படுகிறதாய்த்தான் சொல்லிறாங்கள். அடைப்பன் வியாதி பிடிச்ச கோழிச் சேவல் கவலை தான் படுகிது.

மனோ : டக்ற்றர், நீர் உம்மை மறந்து பேசுகிறீர். உப்பிடிப்பட்ட பேச்சுக்கு கையாலை தான் மறுமொழி குடுக்கிறது வழக்கம். விளங்குதா நான் சொல்லிறது?

(மனோகரன் சட்டைப் பையில் இருந்து இரண்டு காசுத் தாள்களை எடுக்கிறான். அவற்றை மேசைமீது அடித்துவைத்து)

இந்தாரும். இது நீர் வந்ததுக்காக நான் தரவேண்டிய காசு.

கந்த : எனக்குக் காசு தரச் தெண்டிக்க வேண்டாம் (காசுத் தாள்களை எடுத்துக் கிழித்து எறிகிறார்) அவமானத்துக்கு ஈடாய்க் காசு குடுத்துச் சமாளிக்க ஏலாது.

மனோ : டக்ற்றர், அளவோடு நிறுத்திக்கொள்ளும்.

கந்த : அளவு என்ன காணும் அளவு? செய்யிறதையும் செய்துபோட்டு, பிறகு எச்சரிக்கை பண்ணிறிரா, எச்சரிக்கை?

மனோ : ஓ, நீர் பெரிய டக்ற்றர் தான். ஆனால் என்ரை நிலைமையையும் கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பாரும்.

கந்த : எனக்கென்ன வேறை வேலை இல்லை, உம்மைப் போலை பொழுது போகாத் துணிச்சல் ஏவறைக்காரன் எண்டா நினைச்சீர் என்னையும்?

மனோ : மரியாதைக்காய்ப் பார்க்கிறேன்

கந்த : மரியாதையைப் பற்றி என்ன காணும் தெரியும், உமக்கு?

மனோ : டக்ற்றர், நீங்கள் இனிப் போகலாம்.

கந்த : போகத்தான் போறன். பின்னை என்ன உம்மோடை விருந்து சாப்பிடவா வந்த நான்? என்னைக் கொண்டு போய் விடுறதுக்கு ஒழுங்கு பண்ணனும்.

மனோ : ஓ.... ஒழுங்கு. கொண்டு போய் விடுறதுக்கு ஒழுங்கு கட்டாயம் செய்யத்தான் வேணும்.

(மேசைமணியை கிடு கிடுவென அடிக்கிறான். ஒருவரும் வரவில்லை. மீண்டும் அடிக்கிறான். யாரும் இல்லை. கோபாவேசத்தோடு மணியை நிலத்தில் வீசுகிறான். அப்போது ஒரு வேலையாள் வருகிறான்)

எங்கை போய்த் துலைஞ்சிட்டியள் எல்லாரும்? போன நீ இப்ப? போய் ட்ரைவரிட்டைச் சொல்லு, காரைக் கொண்டு வரட்டாம் எண்டு. இவர் போக வேண்டும்

(வேலையாள் திரும்பும் போது)

இந்தா, எல்லா வேலைக்காரரையும் வெளியிலை போகச் சொல்லு, நீ மட்டும் நில். அவங்கள் ஒருதருக்கும் இனி இந்த வீட்டிலை வேலை இல்லை. துரோகியள். ஒண்டும் தெரியாதது மாதிரி நடிப்பு. நன்றியில்லா நாய்கள். எல்லாரும் போய்த் தொலையுங்கள். ம்..... நீங்கள் போகலாம்.

(வேலையாள் டக்ற்றரின் பெட்டியைத் தூக்கியபடி அவரை அழைத்துச் செல்கிறான். டக்ற்றர் வெறுப்போடும், அருவருப்போடும் சினத்தோடும் வெளியேறுகிறார். மனோகரன் நிலை கொள்ளாமல் இரண்டொரு தரம் அங்கும் இங்கும் அலைந்த பின் விறு விறுவென்று மாடிப் படிகளில் ஏறி உள்ளறைக்குச் செல்கிறான். சிறிது நேரத்தில் கைத் துப்பாக்கியோடு இறங்கியவன் நாடு மேடைக்கு வந்து, பாமாவின் படத்தை வெறித்துப் பார்க்கிறான். சஞ்சல இசை வலுக்கிறது. டக்கென்று திரும்பி வெளியேறுகிறான். மேடை வெற்றாக இருக்கிறது. நெறியாளர் பக்கப் படிக்கட்டால் ஏறிக் கீழ்மேடை நடுப்பகுதிக்கு வருகிறார்).

நெறி : என்ன நடந்தது எண்டதையெல்லாம் நீங்கள் பாத்தீங்கள் மனசார டக்ற்றருக்குக் கோபம் வாறது நியாயம் தான். குழந்தையைப் பறிகுடுத்த துக்கம் அவருக்கு. எவ்வளவோ தெண்டிச்சுத் தானே மனோகரனும் கூட்டி வந்தவன் அவரை.

பெண் சாதி விட்டிட்டு ஓடியிட்டாள் எண்ட துயரம் மனோகரனுக்கு. துயரம் மட்டுமல்ல, ஏமாற்றமும் தான். அவன்ரை துயரம் அவனுக்கு.

ஒருத்தர் துயரத்தை மற்றவருக்குச் சொல்லிப் பங்கிட்டுக் கொண்டால், இரண்டு பேருக்கும் துயரம் குறையும் எண்டொரு தத்துவத்தைச் சிலபேர் அடிக்கடி சொல்லிறதை நீங்களும் கேட்டிருப்பியள். ஆனால் இப்ப நீங்களே நேருக்கு நேர் பாத்தியள். துயரப்படுகிற மனங்களுக்கு நீதி, நியாயம், தர்மம் இதுகளொண்டும் தெரியாது. தங்கடை துயரம் தான் மற்ற எல்லாத்தையும் மூடி மறைச்சிப் போடும். ஆன படியாலை தான் இவை இரண்டு பேற்றை துயரங்களும் இரண்டு முனைகளிலை நிண்டு தத்தளிச்சுதுகள்.

எண்டாலும் டக்ற்றர்றை வெறுப்பும், சினமும் அநியாயமானவை. டக்ற்றர் இப்ப வீட்டை போய்க் கொண்டிருக்கிறார். ஒரு வேளை நீங்கள் நினைப்பீர்கள் அவர் தன்ரை வீட்டிலை இருக்கிற பெண் சாதியைப் பற்றி யோசிச்சுக் கொண்டு போறார் எண்டு. மோசம் போன பிள்ளையைப் பற்றித் தான் மனவருத்தப்பட்டுக் கொண்டு போறார் எண்டும் சில வேளை நீங்கள் நினைப்பீர்கள். ஆனால் உண்மையில் இப்ப அவற்றை மனத்திலை நிறைஞ்சிருக்கிறது மனோகரன்ரை வீடு: அவன்ரை பெண்சாதி பாமாவைக் கூட்டிக் கொண்டு ஓடின கோர நாயகன் பஞ்சாட்சரம், அவனைப் போல ஆக்களின்ரை சோக்கு - சொகுசு - உல்லாசம் லீலா வினோதங்கள் - இவைகளைப் பற்றியெல்லாம் டக்ற்றருக்குத் தீராத கசப்பு, வெறுப்பு. இந்தச் கசப்பும் வெறுப்பு அவருக்குச் சாகு மட்டும் தீராது.

இரண்டு துயரங்களும் தனித்தனி நிண்டு மோதினதாலை உண்டானதுகள் இரண்டு வெறுப்புகள். இந்த இரண்டு வெறுப்புக்குள்ளையும் டக்ற்றரின்ரை வெறுப்புத்தான் கடுமையானது, கசப்பானது.

சரி, மேடை அடுக்கணியள் எல்லாம் சிதறுப்பட்டு போய்க் கிடக்குது. அதெல்லாத்தையும் ஒழுங்கு செய்ய வேணும் நீங்கள் பாத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடியதாய் அந்த வேலையை நான் தொடங்கக் கூடாது. ஆனபடியாலை உங்களுக்கும் வணக்கம் கூறி விடைபெறுகிறேன். (பக்கத்தே பார்த்து) தம்பி இனித்திரையை மூடி விடும்.

(திரை மூடப்படுகிறது. இரு துயரங்கள் முற்றும்).

குறிப்புக்கள்.

இது ஓர் ஓரங்க நாடகம். ரஷ்ய நாட்டின் பிரபல சிறுகதை எழுத்தாளர் அன்ரன் செக்கோவ் என்பவரது Inimey என்ற சிறுகதையைத் தழுவி, கவிஞர். இ. முருகையன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கினையும் பண்பாட்டினையும் கையாண்டு படைக்கப்பட்டதாகும்.

இந்த நாடகமானது 1980 களின் இறுதியில் முருகையனால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் நாடகமும் அரங்கக் கலைகள் துறையில் பயிலும் மாணவர்களுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டதுடன், அவர்களால் மேடையேற்றப்பட்டதுமாகும். 1991 ஆம் ஆண்டு இத்துறை மாணவர்களுக்கான வினாப்பத்திரத்திலும் இந் நாடகம் பற்றிய பிரதான வினா கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

நீண்ட காலத்தின் பின்னர் வயோதிபம் தலையெடுக்கத் தொடங்கிய காலத்தில் பிறந்த மகன், இறந்து சிலமணி நேரங்களாகிவிட்ட துன்பத்தில் டொக்டர் கந்தப்புவும், அவரது மனைவியும் வீட்டில் மகனருகில் இருக்கும்போது, நான்கு அல்லது நான்கரை மைல் தூரத்திலுள்ள தனது வீட்டிலிருந்து காரில் வந்திறங்கிய மனோகரன், டொக்டரை நாடி வந்து, திடீரெனத் தனது மனைவி, அனூறிசம் என்னும் நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருப்பதாகக் கூறி உடனே வந்து

வைத்தியம் செய்யுமாறு வேண்டுகிறான். முதலில் அதனைப் பொருட்படுத்தாது, தனது துன்பத்தை எடுத்துக் கூறி மறுத்த டொக்டர், அவனது மனிதாபிமான வேண்டுகோளுக்காகவும், ஓர் உயிரைக் காப்பாற்றும் நோக்கத்துடனும் அவனுடன் புறப்படுகிறார். வசதியான தனது வீட்டின் வரவேற்பறையில் டாக்டரை இருக்கச் சொல்லிவிட்டு, மாடு படியேறி நோயாளியைப் பார்க்கச் சென்ற மனோகரன், தனது மனைவி பொய்யாக நோய் என நடித்துத் தன்னை டொக்டரிடம் அனுப்பிவிட்டு, அவளது காதலனான பஞ்சாட்சரத்துடன் ஓடிப் போய்விட்டதை அறிந்து துக்கத்துடனும் கோபத்துடனும் அலறுகிறான். டாக்டரிடம் தனது ஏமாற்றத்தைக் கூறுகிறான். டொக்டரோ மிகவும் கோபங் கொண்டு அவனை இழிவாகப் பேச, மனோகரனும் ஆத்திரப்படுகிறான். முடிவில் கார்ச்சாரதியைக் கூப்பிட்டு டாக்டரைக் காரில் அவரது வீட்டுக்குக் கொண்டு போய் விடுமாறு கூற, டொக்டரும் புறப்பட்டுச் செல்கிறார். அவரது மனம், தனது குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட துயரத்தை விட, மனோகரனால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றத்தையே தாங்கி நின்றது. இதுதான் ''இரு துயரங்கள்'' நாடகத்தின் கதை சுருக்கமாகும்.

''இரு துயரங்கள்'' நாடகத்தின் நிகழ் களங்களாக டொக்டரின் வீடு இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, இடது பக்கத்தில் டொக்டரின் படுக்கை, வைத்திய சாதனங்கள் முதலியனவும், வலது பக்கத்தில் கட்டிலில் கிடத்தப்பட்ட சிறுவனின் பிணம், தலைமாட்டில் குத்து விளக்கு, பிணத்தினருகில் துயரமேயுரு வான டொக்டரின் மனைவி, யன்னலையும் மகனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி நிற்கும் டொக்டர் ஆகிய காட்சிகள் ஒழுங்க அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

டொக்டர் கந்தப்பு, மனோகரன் ஆகிய பிரதான இரு பாத்திரங்களின் உரையாடல்கள் மூலமே காட்சிகள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. அவர்களின் உரையாடல்களினூடு மனோகரனின் மனைவி பாமா, அவளின் தகப்பனார், மனோகரனின் நண்பன் பஞ்சாட்சரம், மனோகரன் வீட்டு வேலையாட்கள் ஆகியோர் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுள்ளனர். இருப்பினும் நாடகத்தின் முடிவல் மனோகரன் கார் சாரதி என்ற கதாபாத்திரம் நேரடியாக ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. இவற்றுடன் டொக்டரின் மனைவி இறந்துவிட்ட மகன் ஆகியோர் காட்சிப்படுத்தலுடன் மட்டும் நாடகத்துக்குத் துணை நிற்பதை அவதானிக்க முடிகிறது.

இந் நாடகத்தின் கருப்பொருள்களாக ''இரு துயரங்கள்'' டொக்டர் கந்தப்புவுக்கு மகனது மரணத்தினால் உண்டான துயரம், மனோகரனுக்கு மனைவி இன்னொருவனுடன் ஓடிப் போய்விட்ட துயரம் ஆகியவை விளங்குகின்றன.

வீட்டில் மகன் இறந்து சில மணித்தியாலங்கள் ஆகிவிட்ட நிலையில் மனோகரனின் அழைப்பை ஏற்க மறுத்ததில் டொக்டர் கந்தப்புவின் நியாயங்கள், அதனை மீறித் தனது மனைவியின் உயிரைக் காப்பாற்றுவது பற்றி மனோகரன் வலியுறுத்திய நியாயங்கள், டொக்டருடன் மனோகரன் தன் வீடு சென்ற போது, தனது மனைவி பஞ்சாட்சரத்துடன் ஓடிப் போய்விட்டதனால் அடைந்த துயரம், அதை டொக்டருக்கு வெளிப்படுத்திய நியாயங்கள், தனது துயரத்தையும் மீறி வீணாக வந்து, தான் ஏமாற்றத்துக்குள்ளானதை எண்ணிய டொக்டரின் கோபத்தினால் வெளிப்பட்ட நியாயங்கள் ஆகியவை இந் நாடகத்தில் உயிர்ப்புடன் வெளிக் கொணரப்பட்டுள்ளன. இவற்றுக்கான உரையாடல்கள் யாழ்ப்பாணப் பேச்சுவழக்கில் இயல்புடன் அமைந்துள்ளன.

துன்பப்படுகிற இரண்டு மனங்களும் நீதி நேர்மை, அறரீதியிலான செயன்முறை முதலானவற்றை மறந்து விடுகின்றன. தத்தம் துயரமே எனையவர்களின் துயரத்தை விடப் பெரியது என்று முடிவெடுத்து விடுகின்றன. இந்த நாடகத்தில் டொக்டர் கந்தப்பு, மனோகரன் ஆகிய இருவரும் துயரங்களுக்கு ஆளானவர்கள்தான். இருப்பினும் ஒவ்வொருவரும் தமது துயரமே மேலோங்கியது

எனத் தவறாகவும், உணர்ச்சிவசம் பட்டும் கருதியதால் நாடக முடிவில் இருவருக்கும் முரண்பாடுகள் ஏற்பட்டு காரசாரமான வாக்கு வாதங்கள் உருவாகின. இருவரும் தங்கள் துயரங்களை மனம் விட்டுப் பேசிப் பங்கு போட்டுக் கொண்டிருந்தால் முரண்பாடுகளின்றிச் சகிப்பு மனப்பான்மையுடன் சிந்தித்துச் செயற்பட்டிருப்பர். ஒருவர் துயரத்தை மற்றவர் புரிந்து கொண்டிருப்பர். விட்டுக் கொடுத்தலும், அடுத்தவர் துயரத்தில் பங்கு பற்றலும் மனித வாழ்வின் முக்கியமான பண்பு என்பதை இந் நாடகம் உணர்த்தி நிற்கிறது.

பேசுபொருள் வெளிப்படுத்தப்படும் விதம் இரு துயரங்கள் - கந்தப்புவின் பிள்ளையின் அகால மரணம், மனோகரனின் மனைவி கள்ளக்காதலனுடன் ஓடிப் போன துயரம் ஆகிய இரண்டு துயரங்களும் இரு பாத்திரங்களின் மூலமாகச் சித்தரிக்கப்படுகின்றன.

ஒவ்வொருவர் துயரமும் அவரவர்க்கு வலிதானது. இது குறைவானது அது மேலானது என வாதாட முடியாது. ஒருவர் துயரத்தை மற்றவர் பரிவுடன் விளங்கிக் கொள்ளுமிடத்து, அதன் தாக்கம் குறையலாம். சினம் கொண்ட மனம் வீண் விவாதங்களையே வளர்த்துக்கொள்ளும்.

கதைக்கரு - கந்தப்புவிற்கு மகளின் மரணத்தினால் ஏற்பட்ட துயரம். மனோகரனிற்கு மனைவியின் நம்பிக்கைத் துரோகத்தால் ஏற்பட்ட ஆத்திரமும் துயரமும். இரு பாத்திரங்களும் துயரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் ஏற்படும் வாக்குவாதத்தின் மூலம் ஒரு முடிவையோ ஆறுதலையோ எட்டமுடியவில்லை.

இரு துயரங்கள் நாடகத்தின் சிறப்பம்சங்கள்:

சுவையான முறையில், இரண்டு காட்சிகளாக நாடகத்தை உருவாக்கியதுடன், நாடக நெறியாளரே முதலில் மேடையில் தோன்றி நாடகம் சம்பந்தமான அறிமுகத்தைச் செய்வதுடன், நாடக முடிவிலும் தோன்றி, நாடகத்தை முடித்து வைக்கும் சிறந்த உத்தியைப் பேணியமை.

இரு கதாபாத்திரங்களின் உரையாடல்களில் நியாய பூர்வமான தர்க்கித்தலைப் பின்பற்றி வாசகர்களின் - இரசிகர்களின் சிந்தனைகளில் தாக்கமுறச் செய்தமை.

யதார்த்தமான யாழ்ப்பாணப் பேச்சு மொழியைப் பிரதான இரு கதாபாத்திரங்களின் உரையாடல்களில் உணர்ச்சிமயமாக - துயரம், ஏக்கம், ஆற்றாமை, பணிவு, ஏமாற்றம், சினம் ஆகிய உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடாகப் பயன்படுத்தியமை.

மேடைக் காட்சியமைப்பு, நெறியாளரின் நாடக அறிமுகமும் முடிவும், நாடக இயங்கு நிலை ஆகியவற்றில் சிறு சிறு வாக்கியங்களைப் பேணியிருந்தமை.

இந்நாடகத்தைப் படிப்பதற்குரியதாகவும், நடிப்பதற்குரிய தாகவும் படைத்தளித்தமை.

நாடக முடிவில், இரு கதாபாத்திரங்களின் துயரங்களும் பற்றிய நீதித் தீர்ப்பினை நாடகம் பார்ப்போர் எடுக்கத்தக்கதான விதத்தில் அமைந்துள்ளமை.

தேவைப்பட்ட இடங்களில் ஆங்கிலச் சொற்களை (பழக்கத்திலுள்ள) பொருத்தமாகப் பயன்படுத்தி நாடகத்துக்குச் சுவை கூட்டியமை.

யதார்த்தமான முறையில் பாத்திரங்கள் பற்றியதான சித்திரிப்புகள் அமைவதுடன், இரண்டு பாத்திரங்களும் தாமே உரையாடும் பாங்கில் அமைத்துள்ளமை.

நாடகத்தின் தலைப்பிற்கேற்ற கருவை, நாடகத்தின் முழுமையான பகுதியில் கையாண்டுள்ளமை. அதனை ஒட்டியதாக நாடகத்தின் சம்பவங்களை கருவை ஒட்டியதாக நடாத்திச் செல்கின்றமை.

வாசகர்களை நாடகத்தின் நகர்வில் கட்டிப்போடக்கூய வகையிலான தொய்வில்லாத கதை நகர்வையும், சமூகபிரச்சினையையும் எடுத்துக்கூற முயற்சித்துள்ளமை.

பிறமொழிச் சிறுகதையின் தழுவலானாலும், யாழ்ப்பாணத்துப் பண்பாட்டுக்குரிய புதிய கதை கருவுடன் அமைத்துப் பிரச்சினையை உணரக்கூடிய விதத்தில் உருவாக்கித் தந்துள்ளமை.

நாடக ஆசிரியரின் மொழியாட்சிக்கான சில எடுத்துக் காட்டுக்கள்:

அ. "மனிசத்தன்மை, அது இரண்டு புறமும் கூருள்ள ஆயுதம்"

(மனிதாபிமானத்தால் நல்லதும் கெட்டதும் நடைபெறக் கூடும்)

ஆ. "வைத்திய தர்ம விதி பதின்மூண்டாம் புத்தகத்தின் முதலாம். பிரமாணப்படி, என்ரை கழுத்தைப் பிடிச்சு இழுத்துக் கொண்டு போறதுக்கு உமக்கு உரிமை இருக்குது"

(வைத்திய தர்ம நூலில் கூறியுள்ளபடி, சாகப் போகின்ற உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டுமானால் ஒருவர் பலாத்காரத்தையும் கடைப்பிடிக்க முடியும்)

இ. "அப்படியென்றால் என்ரை அந்தரம் இப்ப உங்களைத் தவிர வேறை ஆருக்குத் தான் விளங்கும்"

(துயரத்திற்கு ஆளான ஒருவரால்தான் அதேபோன்ற இன்னொருவரின் துயரத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்)

ஈ. "ஏன் இந்தப் பசப்பும் பாசாங்கும்? ஏனிந்த சூதும், சதியும், கைகேகித் தனமும்

(வஞ்சக நோக்கமுடையவரின் செயல்கள் இவை, பொய்யாக நல்லவர் போல் காட்டுதல், நல்லவர் போல் நடித்தல், தந்திரமான காரியம் செய்தல், துரோகம் செய்தல், வஞ்சக குணத்தைப் பொருத்தமான வேளையில் வெளிப்படுத்தல்)

உ. "உம்மிடம் கூத்து மேடைக்குப் பந்தல்காலாய் நிண்டு சுமக்கச்சொல்லுறீர்"

(உமது விளையாட்டுச் செயற்பாடுகளை ஏற்றுத் தாங்குகிற ஆளாக நிற்கச் சொல்லுகின்றீர்)

ஊ. "வேணுமெண்டால் உம்மிடை வீணையை எடுத்து, கருணாரசந் ததும்ப ஒரு கீர்த்தனையைப் பிடுங்கி எறியும்"

(தேவையாயிருந்தால் உனது மனதிற்குப் பிடித்த வேலையை நீ செய்வாயாக)

இருதுயரம் நாடகத்தில் வினாவப்படக்கூடிய மாதிரி வினாக்கள்.

01. இந் நாடகம் எந்த நாடகத்தின் மொழிபெயர்ப்பாகும்?, அதன் ஆசிரியர் யார்?

02. நாடக ஆசிரியர் பற்றி சிறுகுறிப்பு எழுதுக.

03. இந் நாடகத்தின் கருவாக அமைவது எது?

04. நாடகத்தில் இடம்பெறும் பாத்திரங்களைக் குறிப்பிட்டு விளக்குக.

05. கந்தப்பு அடைந்த துயர் எத்தகையது?

06. கந்தப்புவை தன்னுடன் அழைத்துச் செல்ல மனோகரன் எவ்வாறு செயற்பட்டான்?

07. மனோகரன் அடைந்த துயர் எத்தகையது?

08. மனோகரன்மீது கந்தப்புவுக்கு கோபம் வரக் காரணம் யாது?

09. நாடகத்தில் இடம்பெறும் கந்தப்பு என்ற பாத்திரத்தின் பண்புகளைக் குறிப்பிட்டு விளக்குக.

10. நாடகத்தில் இடம்பெறும் மனோகரன் என்ற பாத்திரத்தின் பண்புகளைக் குறிப்பிட்டு விளக்குக.

11. நெறியாளரூடாக ஆசிரியர் எம்மிடையே வலியுறுத்திக் கூற விரும்பும் விடயங்கள் எவை?

12. மனோகரன் மனதில் நாடகத்தின் இறுதியில் நிறைந்துள்ள கவலை யாது எனக் கூறப்படுகிறது?

13. நாடகத்திற்கும் தலைப்பிற்கும் இடையிலான பொருத்தப்பாட்டை விளக்குக.

14. பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள அணிகளைப் பட்டியற்படுத்துக.

15. வெளிப்படும் ஆசிரியரின் மொழிநடைச் சிறப்பம்சங்களைக் குறிப்பிட்டு விளக்குக.

16. பின்வரும் சொற்களின் பொருளை தருக.

- அனுறிசம்
- சீவத்தறுவாய்
- கைகேயித்தனம்
- கருணாரசம்
- அலம்பல்
- புசத்துதல்
- அந்தரம்
- கிலேசம்
- அசுமாத்தம்
- அந்தரிச்சு போதல்
- அதிட்டக்குறைவான